

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-153)

Sep (1) / 2013

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்8
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....13
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....18
6. திருவிருத்தம்.....25

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 130)

ஒன்பதாவது நூறு திருநாமங்களின் தொடக்கம்

801. அர்க்க:

“ஆஹா! இவர் மஹாத்மா! சிறந்த தர்மசாலி!” என்று பலராலும் போற்றப்படுபவன் (புத்தன்).

802. வாஜஸநி:

நாஸ்திக வாதங்களை முன்வைத்து, இந்த லோகத்தின் இனிமையான வாழ்வாக உள்ள தயிரும் சோறுமாக உண்பதையே உகந்து அனுபவிப்பவன். சஷ்பணகர்களான பௌத்தர்களின் விரதம் என்னவென்றால் காலையில் தயிரும் சோறும் கலந்து உண்பதாகும்.

803. ச்ருங்கீ

ஹிம்ஸை செய்யக்கூடாது என்பதற்கு அடையாளமாகத் தனது கையில் மயிற்றோகை உள்ளவன். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - பஹிபத்ரதர: - கையில் தோகை உள்ளவன் - என்றது காண்க.

804. ஜயந்த:

ஞானம் என்பதே ஆத்மா என்றும், ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் மாயை என்றும் உள்ள மித்யாவாதங்கள் செய்து பலரையும் வென்றவன்.

805. ஸர்வவிஜ்ஜயீ

பிரமாணங்களான வேதங்களுக்கு விரோதமான வாதங்களைக் கூறி எப்படி நம்பவைத்தான்? அனைத்தையும் அறிந்தவர்களையும் எளிதாக (மயக்கி) வெல்ல வல்லவன்.

806. ஸுவர்ணபிந்து:

மிகவும் நேர்த்தியான அக்ஷரங்களைச் சேர்த்த வாக்கு சாதூர்யத்தால் ஆஸ்திகர்களின் வாதங்களைத் தள்ளுபவன்.

807. அக்ஷோப்ய:

மிகவும் உறுதியான இதயம் உள்ளதால், யாராலும் கலக்க இயலாதவன்.

808. ஸர்வவாகீச்வரேச்வர:

வாய் உள்ளவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களை அடக்க ஆள்பவன். இராமாயணம் அயோத்யாகாண்டம் (1-14) - உத்தரோத்தரயுக்தௌ ச வக்தா வாசஸ்பதிர்யதா - அவன் ப்ருஹஸ்பதி போன்று ஒரு வாதத்திலிருந்து அடுத்த வாதம் என்று வாதங்களில் வல்லவன் - என்றது காண்க.

809. மஹாஹ்ரத:

பாவிகளாக உள்ளவர்கள் மீண்டும் தலை தூக்காமல் முழுகும்விதமாகவும், புண்ணியவான்கள் முழுகிமுழுகி நிறைவடையும்படியாகவும் விளங்கும் குளம் போன்றவன். கீதையில் (16-19) - ச்ஷிபாம்யஜஸ்ரம் அசுபாம் ஆஸூரீஷ்வேவ யோநிஷு - அவர்களை நான் மிகவும் தாழ்ந்த அஸூர ஸ்வபாவம் கொண்ட பிறவிகளில் தள்ளுகிறேன் - என்றது காண்க. அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் பிறந்தபடி உள்ளனர்.

810. மஹாகர்த்த:

இப்படியாக வேதங்களுக்கு விரோதமாக உள்ள மதங்களிலும், மயக்கவல்ல வாதங்கள் நிறைந்த நாஸ்திக மதங்களிலும் புகுந்து ஆத்மநாசம் தேடிக்கொள்பவர்களுக்கு ரௌரவம் முதலான நரகங்களை அளிப்பவன். கீதையில் (9-3) – அச்ரத்ததாநா: புருஷா: தர்மஸ்யாஸ்ய பரந்தப அப்ராப்ய மாம் நிவர்த்தந்தே ம்ருத்யு ஸம்ஸாரவர்த்தமநி – எதிரிகளை வாட்டும் அர்ஜுனா! தர்மமார்க்கத்தில் பிடிப்பு இல்லாத மனிதர்கள், என்னை அடையாமல் மரணம் நிறைந்த இந்த ஸம்ஸாரத்தில் சுழன்றபடி உள்ளனர் – என்றது காண்க.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 153)

மேலும் விசேஷங்கள் அற்றதான ஒரு வஸ்து எந்தவிதமான ப்ரமாணங்களாலும் அறியப்பட இயலாதது என்று முன்பே கூறினோம். தைத்திரீய உபநிஷத் (2-4) - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்ற வாக்கியமானது ப்ரஹ்மத்தை அடைய இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின என்பதை உணர்த்துவதால், இதன் மூலம் ப்ரஹ்மம் விசேஷங்கள் அற்றது என்று கூற முடியாது (அதாவது விசேஷங்கள் ஏதும் இல்லாத காரணத்தினால் ப்ரஹ்மத்தை அறிய இயலவில்லை என்று பூர்வபக்ஷிகள் கூறுவர்). மாறாக ப்ரஹ்மத்தை மனதாலும் வாக்காலும் நிரூபிக்க இயலாது, ப்ரஹ்ம விஷயத்தில் அவை ப்ரமாணங்கள் அல்ல என்பதே உணர்த்தப்பட்டது என்று கொள்க.

தைத்திரீய உபநிஷத் (2-1) - ப்ரஹ்ம விதாப்நோதி பரம் - ப்ரஹ்மத்தை அறிந்தவன் உயர்ந்ததை அடைகிறான் - என்று தொடங்கும் வாக்கியம் முதல் ப்ரஹ்மமானது அனைத்தும் அறிந்தது, அனைத்தின் காரணம், ஆனந்தம் மற்றும் ஞானத்தின் ஒரே இருப்பிடம், அனைவருக்கும் ஆனந்தம் அளிப்பது, அனைத்தையும் தனது இச்சை கொண்டு மட்டுமே படைக்கிறது, சேதனம் மற்றும் அசேதனம் என்றுள்ள அனைத்தையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறது, தான் ஸ்ருஷ்டித்த அனைத்திலும் ப்ரவேசித்து அவற்றின் ஆத்மாவாக உள்ளது, பயம் மற்றும் பயமற்ற தன்மைகளுக்குக் காரணமாக உள்ளது, வாயு மற்றும் சூரியன் முதலானவற்றை கட்டுப்படுத்துகிறது, அனைத்தையும்விட பன்மடங்கு ஆனந்தம் உள்ளது, தனக்குக் கீழே உள்ள பலவற்றின் ஆனந்தங்களை நூறுநூறு மடங்கு பெருக்கினால் கிடைக்கும் அளவிற்கு ஆனந்தம் உள்ளது; இது போன்ற பல விசேஷங்கள் கொண்டது என்று கூறப்பட்டது. இவ்விதம் உள்ளபோது வாக்கும் மனமும் திரும்பின என்று

கூறுவதைக் கொண்டு, ப்ரஹ்மத்தை எந்த ப்ரமணத்தாலும் நிரூபிக்க இயலாது என்று கூறுவது, பைத்தியம் பிடித்த தன்மையையே உணர்த்துவதாகும்.

யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே - என்பதன் மூலம் கூறப்படுவது என்ன? தைத்திரீய உபநிஷத் (2-4) - ஆனந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் - ப்ரஹ்மத்தின் ஆனந்தத்தை அறிந்தவன் - என்று தொடங்கி, இத்தகைய ஆனந்தம் ப்ரஹ்மத்தினுடையது என்று கூறியது. இந்த ஆனந்தம் ப்ரஹ்மத்தினுடையது என்பதை “ப்ரஹ்மணோ” என்று தெளிவாக உணர்த்தியது. பின்னர் இத்தகைய ஆனந்தத்தை அறிகின்ற “வித்வான்” என்பதன் மூலம், அந்த ஆனந்தத்தைக் குறித்து அறியும் திறமை பற்றி உணர்த்தப்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து “யத்” என்ற பதம் மூலம் (யதோ வாசோ) என்பதன் தொடக்கத்தில் உள்ள யத்) இத்தகைய ஆனந்தம் என்பது வாக்கிற்கும் மனதிற்கும் அப்பாற்பட்டது என்று கூறப்பட்டது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 153)

மூலம் - அப்படியே ஸ்ரீபுண்டரீக நாரத ஸம்வாதத்திலும்

சீரவாஸா ஜட வா ஸ்யாத் த்ரிதண்டி முண்ட ஏவ வா
பூஷிதோ வா த்விஜச்ரேஷ்ட ந லிங்கம் தர்மகாரணம்
யே ந்ருசம்ஸா துராத்மாந: பாபாசாரரதா: ஸதா
தே அபி யாந்தி பரம் ஸ்தாநம் நரா நாராயணாச்சரிதா:

லிப்யந்தே ந ச பாபேந வைஷ்ணவா வீதகல்மஷா:
புநந்தி ஸகலம் லோகம் ஸஹஸ்ராம்சுரிவோதித:

ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு யஸ்ய ஸ்யாத்புத்திரீத்ருசீ
தாலோஹம் வாஸுதேவஸ்ய ஸர்வலோக மஹாத்மந:
ஸ யாதி விஷ்ணு ஸாலோக்யம் புருஷோ நாத்ர ஸம்சய:
கிம் புநஸ்தக்கதப்ராணா: புருஷா: ஸம்யதேந்த்ரியா:

என்று பகவத்ப்ரவணர் அநுவ்ருத்த தோஷரானாலும் யதார்ஹ
ப்ராயச்சித்தாதிமுகத்தாலே மோக்ஷஸித்தியில் ஸம்சயமில்லையென்னு
மிடத்தையும், நிர்ந்தோஷருக்குக் கௌமுதிக ந்யாயத்தாலே கடுக
மோக்ஷஸித்தியையும் சொல்லி,

அச்வமேத சதேரிஷ்ட்வா வாஜபேயசதேரபி
ந ப்ராப்நுவந்தி ஸுகதிம் நாராயண பராங்முகா:

என்றும் பகவத்விமுகருக்கு அநந்தங்களான உத்க்ருஷ்ட ஸுக்ருதங்களாலும் ஸுகதி இல்லையென்று மஹர்ஷி இவ்வர்த்தங்களை ப்ரபஞ்சித்தான். யே ஹ்யேநம் புருஷம் வேத தேவா அபி ந தம் விது: என்கையாலே, பகவத்ஞானம் உடையவனுடைய ப்ரபாவம் நித்யஸூரிகளுக்கும் பரிச்சேத்யமன்றிறே.

விளக்கம் – புண்டரீகனுக்கும் நாரதனுக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த உரையாடலில் கீழே உள்ள வரிகள் காணலாம்:

- இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (31-118, 119) - சீரவாஸா ஜடீ வா ஸ்யாத் த்ரிதண்ட முண்ட ஏவ வா பூஷிதோ வா த்விஜச்ரேஷ்ட ந லிங்கம் தர்மகாரணம் யே ந்ருசம்ஸா துராத்த்மாந: பாபாசாரரதா: ஸதா தே அபி யாந்தி பரம் ஸ்தாநம் நரா நாராயணாச்ரிதா: - அந்தணர்களில் உயர்ந்தவனே! பகவானின் பக்தன் ஒருவன் மரவுரியையோ அல்லது நல்ல ஆடையையோ அணிந்தாலும், சடை அல்லது நல்ல கேசம் உள்ளவன் என்றாலும், த்ரிதண்டம் அல்லது ஏகதண்டம் கொண்டிருந்தாலும், மொட்டைத் தலையோடு இருந்தாலும், ஆச்ரம தர்மங்களின் அடையாளங்களுடன் உண்டு அல்லது அவை இல்லை என்றாலும் இவை ஏதும் மோக்ஷம் அளிக்கவல்லவை அல்ல. சிறிதும் இரக்கம் இல்லாமல், எப்போதும் தீய வழிகளில் நிற்பவர்கள் கூட, நாராயணனை அண்டினால் மோக்ஷம் பெறலாம்.
- இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (31-120) - லிப்யந்தே ந ச பாபேந வைஷ்ணவா வீதகல்மஷா: புநந்தி ஸகலம் லோகம் ஸஹஸ்ராம்சுரிவோதித: - ஸர்வேச்வரனை அண்டிய வைஷ்ணவர்கள், அறிந்தே செய்யும் பாவங்களைத் தகுந்த பிராயச்சித்தம் செய்து போக்கியும், அறியாமல் செய்யும் பாவங்கள் தங்களிடம் ஒட்டாமலும் செய்து, உதயசூரியன் போன்று இந்த உலகம் முழுவதையும் தூய்மை அடையச் செய்கிறார்கள்.
- இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (31-121, 122) - ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு யஸ்ய ஸ்யாத்புத்திரீத்ருசீ தாலோஹம் வாஸுதேவஸ்ய ஸர்வலோக மஹாத்மந:

ஸ யாதி விஷ்ணு ஸாலோக்யம் புருஷோ நாத்ர ஸம்சய: கிம் புநஸ்தக்கதப்ராணா: புருஷா: ஸம்யதேந்த்ரியா: - “அனைத்து உலகங்களிலும் மஹாத்மா என்று கொண்டாடப்படும் வாஸுதேவனுக்கு நான் அடிமை” என்னும் எண்ணம் யார் ஒருவனுக்கு பல்லாயிரம் பிறவிகளின் இறுதியில் உண்டாகிறதோ, அவன் விஷ்ணுவின் பரமபதம் அடைகிறான். இதில் சிறிதும் ஐயம் இல்லை. இந்த்ரியங்களை அடக்கி, பகவானிடம் தங்களுடைய பிராணனை வைத்தவர்கள், அவனை அடைவது குறித்துக் கூறவும் வேண்டுமோ?

ஆக, ஸர்வேச்வரனை எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ளவர்கள், இடைவிடாமல் குற்றங்களைச் செய்தபடி இருந்தாலும், அவற்றுக்கான பிராயச்சித்தம் செய்தால் அவர்களுக்கு மோக்ஷம் கிட்டுவதில் எந்தவிதமான ஐயமும் இல்லை. இப்படி உள்ளபோது, தோஷம் இல்லாதவருக்கு மோக்ஷம் கிட்டுவதைக் கூறவும் வேண்டுமோ? இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (31-170) - அச்வமேத சதைரிஷ்ட்வா வாஜபேயசதைரபி ந ப்ராப்நுவந்தி ஸுகதிம் நாராயண பராங்முகா: - நாராயணனை உதாசீனம் செய்து, நூறு அச்வமேத யாகங்களையும், நூறு வாஜபேய யாகங்களையும் செய்தாலும், அவர்கள் நல்லகதி அடையமாட்டார்கள் என்று கூறியது காண்க. ஆக ஸர்வேச்வரனை மறந்தவர்களுக்கு, எப்படிப்பட்ட உயர்ந்த மார்க்கத்தாலும் மோக்ஷம் கிட்டாது என்பதை விரிவாக உரைத்தது காண்க. மஹாபாரதம் வனபர்வம் (160-21) - யே ஹ்யேநம் புருஷம் வேத தேவா அபி ந தம் விது: - க்ருஷ்ணனை உள்ளபடி அறிபவர்களின் பெருமையை நித்யஸூரிகளும் அறியமாட்டனர் - என்பதால், பகவானைக் குறித்த ஞானம் உள்ளவர்களின் மேன்மையை, நித்யஸூரிகளாலும் அளவிட இயலாது என்று தேறுகிறது.

மூலம் - ஆகையால் அநுவ்ருத்த புத்திபூர்வ தோஷரான பாகவதர்க்கு உபக்லேசாதிகள் உண்டானாலும் அவஜ்ஞாதிகள் பண்ணலாகாது.

அவைஷ்ணவ நமஸ்காராத் அவமாநாச்ச கேசவே
வைஷ்ணவே பரிவாதாச்ச பதத்யேவ ந ஸம்சய:

யதிநிந்தாபரோ நித்யம் வைஷ்ணவாநவமந்யது
அத்யாத்மவிமுக: ஸோஸ்து பிஸஸ்தைந்யம் கரோதி ய:

அந்தர்துஷ்டோ பஹி: சாந்தோ ப்ரஹ்மவித் த்வேஷதத்பர:
கர்மநிந்தாபர: ஸோஸ்து பிஸஸ்தைந்யம் கரோதி ய:

நித்யாநிஷ்டாந ஸம்யுக்தாந் அத்யாத்ம ஞானதுர்பலாந்
வ்யாமோஹயதி துர்புத்தி: பிஸஸ்தைந்யம் கரோதி ய:

என்று சொல்லப்பட்டதிறே.

விளக்கம் - ஆகவே பாகவதர்களுக்கு, அவர்கள் அறிந்தே தவறுகள் செய்ய நேர்ந்தாலும், அவர்களை அவமானம் செய்தல் கூடாது. கீழே உள்ள வரிகளைக் காண்க:

- நாரதீயம் - அவைஷ்ணவ நமஸ்காராத் அவமாநாச்ச கேசவே வைஷ்ணவே பரிவாதாச்ச பதத்யேவ ந ஸம்சய: - விஷ்ணுவின் பக்தர்களாக இல்லாதவர்களை வணங்குவதாலும், ஸர்வேச்வரனை அவமானம் செய்வதாலும், விஷ்ணுவின் பக்தர்களைத் தூஷிப்பதாலும் உடனேயே தாழ்ந்தவனாகிறான் என்பதில் ஐயம் இல்லை.
- இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (10 - 62) - யதிநிந்தாபரோ நித்யம் வைஷ்ணவாநவமந்யது அத்யாத்மவிமுக: ஸோஸ்து பிஸஸ்தைந்யம் கரோதி ய: - தாமரைக் கிழங்கைத் திருடிய ஒருவன் துறவிகளை இகழ்வதாலும், வைஷ்ணவர்களை அவமதிப்பதாலும் ஆத்மாவை அறிய முயலாமல் உள்ளதால் உண்டாகக்கூடிய தோஷத்தை அடைகிறான்.
- இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (10 - 75) - அந்தர்துஷ்டோ பஹி: சாந்தோ ப்ரஹ்மவித் த்வேஷதத்பர: கர்மநிந்தாபர: ஸோஸ்து பிஸஸ்தைந்யம் கரோதி

ய: - தாமரைக் கிழங்கைத் திருடிய ஒருவன் தனது மனதில் எப்போதும் தோஷங்கள் உள்ளவனாகவும், வெளியில் காணும்போது சாந்தனாகவும், ப்ரஹ்மஞானிகளிடம் எப்போதும் துவேஷம் பாராட்டுபவனாகவும், சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட சிறந்த கர்மங்களை வெறுப்பவனாகவும் மாறட்டும்.

- இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (10 – 76) - நித்யாநிஷ்டாந ஸம்யுக்தாந் அத்யாத்ம ஞானதுர்பலாந் வ்யாமோஹயதி துர்புத்தி: பிஸஸ்தைந்யம் கரோதி ய: - தாமரைக் கிழங்கைத் திருடிய ஒருவன் தீயபுத்தி உள்ளவனாகவும், நல்ல அனுஷ்டானம் உள்ளபோதிலும் ஜீவாத்ம பரமாத்ம விஷயத்தில் உறுதியான அறிவு இல்லாதவர்களை மயக்குபவனாகவும் மாறட்டும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 109)

373. இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்

அவதாரிகை - இவ்வநுமதி த்வயமும் பிள்ளை யேதாவதென்ன அருளிச்செய்கிறார்
(இரண்டும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதமாக ஈச்வரன் அனுமதிப்பதும், ஜீவன் அனுமதியைக்
காண்பிப்பதும் எந்த காரணத்திற்காக என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்) என்றது, பரதந்த்ரராயும் ஸ்வதந்த்ரராயு
மிருக்கிற இருவர்க்கும் ஸ்வாஸாதாரண காரமென்றபடி. அதாவது, பரதந்த்ரனான
இவனுக்கு ஸ்வரசுஷ்யத்வாநுமதி ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாலே ஸ்வரூபம்;
ஸ்வதந்த்ரனான அவனுக்கு ஸ்வரசுஷ்யவஸ்து ரக்ஷணத்தில் ஸ்வாஜ்ஞரூப
சாஸ்த்ராநுகுண நிர்வஹணார்த்தமான ஸம்ஸாராநுமதி ஸ்வாதந்த்ரய
வேஷமாகையாலே ஸ்வரூபமென்கை.

விளக்கம் - (இருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்) - மற்றவர்களுக்கு எப்போதும்
அடிமைப்பட்டிருத்தலும், எப்போதும் ஸ்வதந்த்ரமாக இருந்தலும் என்றுள்ள
தன்மைகள் ஜீவனுக்கும் ஸர்வேச்வரனுக்கும் முறையே எப்போதும் உள்ளன என்று
கருத்து. அதாவது மற்றவர்களுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் ஜீவன், தன்னைக்
காப்பாற்ற ஸர்வேச்வரனுக்கு அனுமதி அளிப்பது என்பது ஜீவஸ்வரூபத்துடன்
முரண்பாடு இல்லாமல் உள்ளதால், இது ஜீவனின் ஸ்வரூபம் ஆகிறது.

ஸ்வதந்த்ரனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன், தன்னால் காப்பாற்றப்படவேண்டிய ஜீவனை ரக்ஷிப்பது என்பது, தனது ஆணையாகவே உள்ள சாஸ்த்ரங்களைப் பின்பற்றி ஸம்ஸாரத்தில் ஜீவன் வாழ்ந்து வருதல் என்பதற்கான அனுமதியாகையால், அது ஈச்வரனின் ஸ்வரூபம் ஆகிறது.

374. இழவுக்கடி கர்மம்; பேற்றுக்கடி க்ருபை.

அவதாரிகை - ஆனால் இழவு பேறுகளுக்கடி யெவையென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இழவுக்கடி) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் கொண்டால் ஜீவாத்மா ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கும், அடையாமல் போவதற்கும் என்ன காரணம் என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது பகவத்விஷயத்தை அநாதிகால மிழக்கைக்கு ஹேது, “முன் செய்த முழுவினை” என்னும்படி அநாதிகால ஸஞ்சிதமான இவனுடைய கர்மம்; இப்படி இழந்து கிடக்கிறவிவ னவ்விஷயத்தைப் பொறுகைக்கு ஹேது, “விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்” என்னும்படி இருகரையுமழியப் பெருகும் பகவத் க்ருபை யென்கை.

விளக்கம் - ஸர்வேச்வரனை எல்லையற்ற காலமாக ஜீவன் இழந்து நிற்பதற்குத் திருவாய்மொழி (1-4-2) - முன் செய்த முழுவினை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பல காலமாகச் சேர்ந்து கிடக்கின்ற ஜீவனின் கர்மங்களே ஆகும். இப்படியாக இழந்து நிற்கும் ஜீவன், ஒருநாள் ஸர்வேச்வரனை அடைவதற்கான காரணம், திருவாய்மொழி (5-1-1) - விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார் - என்பதற்கு ஏற்ப இரண்டு கரைகளும் (ஜீவனின் பாவம் என்ற கரை, சாஸ்த்ரங்கள் என்ற கரை) அழிந்து போகும்படியாகப் பெருகும் ஸர்வேச்வரனின் கருணையே ஆகும்.

375. மற்றைப்படி சொல்லில் இழவுக்குறுப்பாம்.

அவதாரிகை - இங்ஙனன்றிக்கே மாறிச் சொல்லுமளவில் வருமநர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் (மற்றைப்படி சொல்லில்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் பொருள் கொள்ளாமல், மாற்றி பொருள் உரைத்தால் உண்டாகவல்ல தீமையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இப்படியன்றிக்கே, (பயாபயங்களிரண்டும் மாறாடில்) என்கிற விடத்திற்போலே, “இழவுக்கடி ஈச்வர ஸ்வாதந்தர்யம், பேற்றுக்கடி சேதந ஸத்குணம்” என்று இழவுபேறுகளுக்கு ஹேதுவை மாற்றிச் சொல்லில் ஈச்வரன் கைவாங்குகையாலே அவன் திருவடிகளைப் பெறாம லிழந்து போகைக் குடலாமென்கை. அதவா, (மற்றைப்படி) இத்யாதிக்கு, “இழவுக்கடி சேதந கர்மம், பேற்றுக்கடி ஈச்வர க்ருபை” என்று இழ விவனாலும் பேறவனாலுமாகச் சொன்னபடி யன்றிக்கே, இழவு பேறுக ளிரண்டுக்குமடி யீச்வர ஸ்வாதந்தர்யமென்று அநாதிகால மிழந்ததுக்குமடி அவனாகச் சொல்லில் அவன் கைவாங்குகையாலே. ஒருகாலமு மவனைப் பெறாம லிழந்து போகைக் குடலாய்விடு மென்னவுமாம்.

விளக்கம் - இவ்விதம் அல்லாமல் சூர்ணை (367) - பயாபயங்களிரண்டும் மாறாடில் - என்றதில் கூறப்பட்டது போன்று, ஜீவன் ஸர்வேச்வரனைப் பெறாமல் இருப்பதற்கு ஸர்வேச்வரனின் ஸ்வாதந்தர்யமே காரணம், ஜீவன் ஸர்வேச்வரனைப் பெறுவதற்கு ஜீவனிடம் உள்ள நல்ல குணங்களே காரணம் என்று ஜீவன் இழப்பதற்கும் பெறுவதற்குமான காரணங்களை மாற்றிச் சொல்லக்கூடும். இவ்விதம் உரைத்தால் - ஸர்வேச்வரன் ஜீவனைப் பெறுவதற்கான முயற்சி ஏதும் செய்யாமல் உள்ளான் என்றாகி விடும்; அதுவே அவனுடைய திருவடிகளை ஜீவன் பெறாமல் இருப்பதற்கான காரணம் என்றாகிவிடும். அல்லது இந்தச் சூர்ணைக்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். ஜீவன் ஸர்வேச்வரனை இழப்பதற்கும் அடைவதற்கும் காரணம், ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யமே ஆகும் என்று உரைத்தால், ஸர்வேச்வரன்

இவனை ஏற்றுக்கொள்ளாமல் பின் வாங்குவதால், எந்த ஒருநாளிலும் அவனை அடைய இயலாமல் போவதற்கு இதுவே காரணமாகிவிடும் என்றும் கொள்க.

376. எடுக்க நினைக்கிறவனைத் தள்ளினாயென்கை எடாமைக்குறுப்பிநே.

அவதாரிகை - இப்படி சொல்லுமளவில் ஈச்வரன் கைவாங்கு மென்னுமத்தை, லௌகிக ந்யாயத்தை யுபஜீவித்துக்கொண்டு தர்சிப்பிக்கிறார் (எடுக்க நினைக்கிறவனை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இவ்விதம் கூறும்போது, ஸர்வேச்வரன் ஜீவனைப் பெற முயற்சிக்காமல், அவனைக் கைவிடுவது என்பதை உலகத்தில் உள்ள ந்யாயங்கள் கூறி விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ஆழ்ந்த கிணற்றில் தன் கர்மாநுகுணமாக அநவதாந்தாலே விழுந்தவனை அருகினின்றா னொரு க்ருபாவானானவ னெடுப்பதாக யத்நிக்கிற வளவிலே, தான் விழுகிறபோது அவனாஸந்நனென்கிற மாத்ரத்தைக் கொண்டு அவன் தன்னைத் தள்ளினானாக நினைத்து, “இக்கிணற்றிலே யென்னைத் தள்ளினாயும் நீயன்றோ என்றால், “நான் செய்யாத காரியத்தை இவன் சொல்லுவதே!” என்று சீற்றமெழுந்திருந்து எடாமல் கைவாங்குகைக் குறுப்பாமாப்போலே, ஸ்வகர்மத்தாலே ஸம்ஸாரமாகிற படுகுழியிலே விழுந்து கிடக்கிற தன்னை யெடுக்க நினைக்கிற க்ருபாவானான வீச்வரனை, “இத்தனை காலமுமென்னை ஸம்ஸாரத்திலே தள்ளிவிட்டு வைத்தாயும் நீயே” என்றால், சீறிக் கைவாங்கி, பட்டது படுகிறான் என்றிருந்து விடுகைக் குறுப்பாமிநே யென்கை.

விளக்கம் - ஆழமாக உள்ள ஒரு கிணற்றில் ஒருவன் தனது கர்மம் காரணமாக, கவனம் தவறி விழுகிறான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவனை அருகில் நிற்கும் கருணை உள்ளம் கொண்ட ஒருவன் எடுக்க முயல்கிறான் என்றும் வைப்போம். அப்போது, தான் அந்தக் கிணற்றில் விழுந்தபோது தனது அருகில் அந்தக் கருணை உள்ளவன் நின்றதையே காரணமாக எண்ணி, அவனே தன்னைத்

தள்ளிவிட்டவன் என்று கருதி, “இந்தக் கிணற்றில் நீ அல்லவோ என்னைத் தள்ளிவிட்டாய்?”, என்று கேட்கிறான் என வைப்போம். அப்போது அந்தக் கருணை உள்ளவன், “நான் செய்யாத ஒரு செயலை, நான் செய்ததாக இவன் உரைக்கிறானே” என்று கோபம் கொண்டு, அவனைக் காப்பாற்றுவதற்கு முயற்சி செய்யாமல் இருந்துவிடுவான் அல்லவோ? அதே போன்று, தனது கர்மம் காரணமாக ஸம்ஸாரம் என்ற படுகுழியிலே விழுந்து கிடக்கும் ஜீவனாகிய தன்னை மேலே தூக்கி விட ஓடி வரும் கருணைக்கடலான ஸர்வேச்வரனிடம், “இத்தனை காலம் என்னை இந்த ஸம்ஸாரத்தில் தள்ளிவிட்டவன் நீயே அல்லவோ?”, என்று கூறினால், ஸர்வேச்வரன் கோபத்துடன் அவனைக் கைவிடுகிறான். “இவன் எப்படிக் கோபிடுகிறான், கர்மத்திற்கு ஏற்பத் துன்பப்படுகிறான்” என்று ஸர்வேச்வரன் இருப்பதற்கு ஜீவனின் இந்தச் சிந்தனையே காரணமாகிறது என்று கருத்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 119)

2-3-1 ஊனில் வாழியிரே நல்லைபோ உன்னைப்பெற்று

வானுளார் பெருமான் மதுசூதனென்னம்மான்

தானும் யானுமெல்லாம் தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம்

தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலு மமுதுமொத்தே

பொருள் - மாமிசத்தால் ஆன இந்தச் சரீரத்தில் வாழும் எனது மனமே! நீ மிகவும் நல்லவன் ஆவாய். ஏனென்றால், உன்னை நான் அடைந்துள்ள காரணத்தால் - பரமபதத்தில் உள்ள நித்யஸூரிகளின் தலைவனும், மது என்ற அரக்கனை அழித்தவனும், என்னை அடிமை கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனும் நானும் அனைத்து இனிமைகளும் உண்டாகும்படியாக தேனும் தேனும், பாலும் பாலும், நெய்யும் நெய்யும், கருப்பஞ்சாறும் கருப்பஞ்சாறும், அமிர்தமும், அமிர்தமும் போன்று கலந்துவிட்டோம்.

அவதாரிகை - ராஜ்யத்தை இழந்த ராஜபுத்ரனை, ஒருவன் ராஜ்யத்திலே ப்ரவேசிப்பித்தால், “இவனாலே நாம் இப்பேறு பெற்றோம்” என்று அவனைக் கொண்டாடுமாபோலே, “கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்துக்கு இட்டுப் பிறந்து வைத்து நெடுநாள் இழந்து கிடக்க, இந்நெஞ்சிறே இத்தைத் தந்தது” என்று திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடுகிறார்.

விளக்கம் - நாட்டை விட்டுப்பிரிந்து போன அரசுகுமாரன் ஒருவனை, மீண்டும் அந்த நாட்டிற்கு ஒருவன் அழைத்துவந்தால், “இவனால் அல்லவோ நமக்கு ராஜகுமாரன் கிட்டினான்; நாம் இந்தப் பேறு பெற்றோம்” என்று அவனைக் கொண்டாடுவது உண்டு. அது போன்று, “கைங்கர்யச் செல்லம் என்பதை அடைவதற்காகவே பிறந்து, அதனைச் செய்யாமல் பலநாள் அந்தச் செல்வத்தை இழந்து நிற்கும்போது, அதனை மீண்டும் பெற்றுத் தந்தது இந்த நெஞ்சம் அல்லவோ?” என்று தனது திருவுள்ளத்தைக் கொண்டாடுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஊனில் வாழுகிறே) ஊனென்று - சரீரமாய், வாழ்க்கையாவது - வர்த்திக்கையாய், சரீரத்திலே வர்த்திக்கிற உயிரென்னுதல்; சரீரத்தைப் பற்றி அவ்வருகு ஒன்று அறியாதே வாழ்ந்துபோன உயிரென்னுதல். மாம்ஸளமான சரீரத்திலே இருந்து வைத்து வாழ்கிற உயிரே! பரமபதத்தைப் பெற்று அங்கே நாநாபவந்ததோடே அநுபவிக்கிற இடத்தேயோ நீ உதவிற்று? “மாம்ஸாஸ்ருக் பூய விண் மூத்ரஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்த்தி” களான சரீரத்திலே , நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கும் அநுபவத்தையன்றோ நீ உபகரித்தது? இத்தால் வாழுகையாவது அநுபவிக்கையாய் நெடுநாள் ப்ராக்ருத போகங்களைப் புஜித்துப் போந்த நீ அப்ராக்ருத போகத்துக்குக் கைதர நிற்பதே என்றபடி. மநஸ்ஸை “உயிர்” என்பானென்? என்னில் - ஆத்மாவுக்கு தர்மபூதஜ்ஞாநம் நித்யமாயிருக்கச் செய்தே, “மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ:” என்று பந்தமோக்ஷங்களுக்கு ஹேது மநஸ்ஸு என்கிற ப்ராதாந்யத்தைப் பற்ற “உயிரே” என்று ஆத்மாவை ஸம்போதிக்குமாபோலே, ஸம்போதிக்கிறார். (நல்லை போ) நல்லை வா என்றபடி. நல்லைநல்லை என்று கொண்டாடுகிறார். போ என்று ஸம்போதநமாகவுமாம். நல்லை போ என்று முழுச்சொல்லாய் நல்லைநல்லை என்னுதல்.

விளக்கம் - (ஊனில் வாழுகையே) - ஊன் என்றால் சரீரம்; வாழுகை என்றால் இருப்பைக் கூறுவதாகும். ஆக சரீரத்தில் இருக்கும் உயிர் என்று பொருள். இந்த இருப்பு என்பது சந்தோஷமான இருப்பு அல்ல என்பதைக் கூறுகிறார். இந்தச் சரீரத்தை மட்டுமே பற்றி நின்று, இதனைத் தவிர வேறு எதுவும் அறியாத உயிர் என்றும் கொள்ளலாம். வாழுகை என்பது இருப்பு, விஷயங்களை அனுபவிக்கும் சுகம், பகவத் அனுபவ சுகம் என்று பலவாக இருக்கலாம்; இங்கு “சுகமாக உள்ள உயிரே” என்று கருத்து. மாமிசத்தால் ஆகிய இந்தச் சரீரத்தில் உள்ள உயிரே! எதனால் இப்படிக் கொண்டாடுகிறார்? பரமபதத்தை அடைந்து அங்கு பலவிதமான வடிவங்களை எடுத்து அனுபவிக்கும்போதே நீ உதவினாய் (அங்கு உள்ளத்தின் உதவி தேவை இல்லை, இங்கு மட்டுமே தேவை. ஆகவே கொண்டாடுகிறார்)? அல்லவோ! ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் - மாம்ஸாஸ்ருக் பூய விண் மூத்ரஸ்நாயு மஜ்ஜாஸ்த்தி - மாம்ஸம், இரத்தம், மஜ்ஜை, எலும்பு, ருத்ரம் முதலான அசுத்தங்கள் பல உள்ள சரீரத்தில் நீ இருந்தபோதிலும், நித்யஸூரிகள் அடையும் பகவத் அனுபவத்தை நீ உண்டாக்கிக் கொடுத்து அல்லவோ உதவி செய்தாய்? அதாவது பல ஆண்டுகளாக உலக விஷயங்கள் என்ற இன்பங்களை மட்டுமே அனுபவிக்கச் செய்த நீ, இப்போது இந்த உலகில் இல்லாத விஷயத்தை அனுபவிக்க அல்லவோ உதவுகிறாய்? மனதை ஏன் உயிர் என்கிறார்? காரணம் ஆத்மாவிற்கு தர்மபூதஞானம் எப்போதும் உள்ளபோதிலும் [தர்மபூதஞானம் என்றால் ஆத்மாவைப் பற்றி இருப்பதாகவும், உலகில் உள்ள பொருள்களை அறிவதற்காக உதவுவதும் என்றுள்ள ஞானம்], ஸ்ரீவிஷ்ணு புராணம் - மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோஷயோ: - மனிதன் பந்தப்படுவதற்கும், மோஷும் அடைவதற்கும் மனமே காரணம் ஆகும் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பந்தம் மற்றும் மோஷும் ஆகிய இரண்டிற்கும் மனமே காரணமாக உள்ளது என்ற முக்கியமான கருத்தை உணர்த்த “உயிரே” என்று ஆத்மாவை அழைக்கிறார். (நல்லை போ) - இங்குள்ள “போ” என்பதற்கு மூன்று பொருள் உண்டு. “போ” என்பது “வா” என்று புகழ்த்தும் விதத்தில் உள்ளதாகக் கொள்ளலாம்; அதாவது உலகில் உள்ளவர்கள் “நல்ல பையன் போ” என்று புகழ்வது காணலாம் அல்லவோ? ஆக, இங்கு நெஞ்சத்தை “நீ நல்ல மனம் போ” என்று கூறுகிறார் எனலாம். அல்லது “நன்று, நன்று” எனக் கொண்டு உரைத்ததாகவும் கொள்ளலாம்.

வ்யாக்யானம் - நடுவே என்னைக் கொண்டாடுகிறதென்? என்ன, (உன்னைப் பெற்று) பந்தஹேதுவாய்ப் போந்த நீ மோக்ஷ ஹேதுவாகப் பெற்று; ஈச்வரனும் என்றும் உண்டு, தத்ஸம்பந்தமும் அநாதி; அவன் எதிர்சூழல் புக்குத் திரியா நிற்கவும், நீ ஆபிமுக்யம் பண்ணாமையாலேயன்றோ நெடுங்காலம் இழந்தது; இன்று நீ ஆபிமுக்யம் பண்ணியன்றோ இப்பேறு பெற்றது. நீர் பெற்ற பேறு ஏதென்ன, சொல்லுகிறார் மேல். (வானுளார் பெருமான் மதுசூதனென்னம்மான் தானும் யானும்) அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதியாயிருந்து வைத்து அவதரித்து, மதுவாகிற அஸுரனைப் போக்கினாற்போலே என்னோட்டை ஸம்ச்லேஷ விரோதியைப் போக்கி, என்னைத் தோற்பித்துத் தன் பக்கலிலே கைங்கர்யத்திலே மூட்டின தானும், கைங்கர்யத்துக்கு விஷயபூதனான நானும். “வாயுந்திரையுகளில்” கண்ணாற் கண்ட பதார்த்தங்களடங்கலும் பகவதலாபத்தாலே நோவுபடுகிறனவாக நினைத்து விடாய்த்த நானும், நெடுநாள் என்னைப் பெறுகைக்கு எதிர்சூழல்புக்கு விடாய்ப்பித்த தானும்; க்ருஷி பண்ணின தானும் க்ருஷிக்கு விஷய பூதனான நானும். (எல்லாம் தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம்) ஆயிரத்திலொன்றும், கடலிற் குளப்படியும் போலே, தானும் நானுமான சேர்த்தியிலே எல்லா ரஸங்களும் பிறக்கும்படி ஸம்ச்லேஷித்தோம். (ஒழிந்தோம்) நித்யவிபூதியில் புக்காலும் இப்பேற்றை அசையிட்டிருக்குமித்தனை; அங்கு ஏற்றமாகச் செய்யலாவதில்லை; இதினுடைய அவிச்சேதமே அங்குள்ளது. இப்படி இங்கே கலந்திருக்க, இனிப் பரமபதத்தேறப் போகத் தேடுகிறது - உசாத்துணைக்காகவும், இதுதான் விச்சேதியாமைக்குமாயிற்று.

விளக்கம் - இதனைக் கேட்ட இவரது நெஞ்சம், “பகவத் அனுபவத்தைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கும்போது, நடுவில் என்னை ஏன் கொண்டாடவேண்டும்?”, என்றது. இதற்கு பதில் அருளிச்செய்கிறார். (உன்னைப் பெற்று) - பந்தத்தை உண்டாக்கக் காரணமாக உள்ள நீ, நான் மோக்ஷம் பெறுவதற்கும் காரணமாக உள்ளாய் அல்லவோ? இதனைக் கேட்ட மனம், “மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாக என்னை எதனால் உரைக்கிறீர்?”, என்றது. இதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஸர்வேச்வரன் எப்போதும் உள்ளான்; அவனுடனான தொடர்பு எனக்கு எப்போதும் உள்ளது; ஆனால் அவன் திருவாய்மொழி (2-7-6) - எதிர்சூழல் புக்கு - ஒருவனைப் பிடிக்க எண்ணியவன் அவன் போகும் இடம்

எல்லாவற்றிலும் முன்னே வந்து நிற்பது போன்று - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வந்தபோதிலும், நீ உனது முகத்தை அளிக்காத காரணத்தால் அல்லவோ பல காலம் அவனை இழந்தோம்? ஆனால் இப்போது நீ முகம் காட்டிய காரணத்தால் இந்தப் பேறு கிட்டியது. அதனால் உன்னைப் புகழ்ந்தேன் என்கிறார். இதனைக் கேட்ட மனம், “சரி, நீவிர் அடைந்து பேறு என்ன?”, என்றது. இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். (வானுளார் பெருமான் மதுசூதனென்னம்மான் தானும் யானும்) - வானுளார் = வானில் உள்ளவர். தான் அயர்வறும் அமரர்களின் அதிபதியாக உள்ளபோதிலும், இங்கு வந்து அவதரித்து, மது என்ற அஸுரனை அழித்தது போன்று, என்னுடன் தான் சேர்வதற்குத் தடையாக இருந்த என்னுள்ளில் காணப்பட்ட விரோதிகளை நீக்கி, என்னையும் மாற்றிய அவனும், இப்படிப்பட்ட கைங்கர்யம் செய்வதில் ஈடுபடுத்தப்பட்ட நானும். திருவாய்மொழி (2-1) - வாயும்திரையுடனும் - என்பதில் கூறியபடி, கண்ணில் தென்பட்ட அனைத்தும் ஸர்வேச்வரனைப் பிரிந்து வாழுவதாக எண்ணித் தவித்த நானும், பல நாள்களாக திருவாய்மொழி (2-7-6) - எதிர்கூழல்புக்கு - என்பதில் உள்ளபடி என்னைப் பிடிப்பதற்கு எதிரே வந்துவந்து நிற்கும் அவனும்; முயற்சி செய்த அவனும், முயற்சிக்கு இலக்காக இருந்த நானும். (எல்லாம் தன்னுள்ளே கலந்தொழிந்தோம்) - ஆயிரத்தில் “ஒன்று” என்ற எண் போன்றும், கடலில் குளம்படி போன்றும் நானும் அவனும் சேர்ந்தோம். இங்கு “ஆயிரத்தில் ஒன்று” என்றால், ஆயிரம் என்ற எண்ணில் “ஒன்று” என்பதான எண் இல்லை என்றால் மீதம் உள்ள மூன்று பூஜ்யங்களுக்கு மதிப்பில்லை; அது போன்று தான் உள்ளதாகவும், “ஒன்று” என்பதாக அவன் வந்ததாகவும் உரைக்கிறார்; இருவரும் சேரும்போது மதிப்பு அதிகரிப்பதாகவும் கூறுகிறார். குளம்படி நீர் என்றால் மாடு வைக்கும் குளம்படிச் சுவட்டில் தங்கும் நீர்; அதில் மிகவும் சிறிதான அளவில் மட்டும் தண்ணீர் தேங்கும்; அது போன்று இங்கு இல்லை என்றார். (ஒழிந்தோம்) - இங்கு உள்ள சேர்க்கையில் அனைத்து இன்பங்களும் காணப்பட்டன. நித்யவியூதியில் நான் சென்று சேர்ந்த பின்னரும், இந்த இன்பம் என்னும் பேற்றையே எண்ணியபடி இருக்கக்கூடும் என்னும்படியாக இன்பம் கிட்டியது. இதனைக் காட்டிலும் அங்கு அதிகமாகக் கிட்டுமோ என்பது சந்தேகமே; அங்கு அதன் பிரிவின்மையே உள்ளது. ஆனாலும் பரமபதம் போகத் துடிப்பது ஏன் என்றால், இது போன்ற இன்பம்

அடைந்தவர்களின் துணையை நாடுவதற்கும், இந்த இன்பம் என்பது குறையாமல் இருப்பதற்கும் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - என்போலே கலந்தது என்றால் (தேனும் பாலும் இத்யாதி) இதுக்கு ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தாராகத் திருமலையாண்டான் பணிக்கும்படி - “ஏகஜாதீய த்ரவ்யங்கள் தன்னிலே கலந்தாப்போலே” என்று. அதாவது தேனுந் தேனுங் கலந்தாற் போலவும், பாலும் பாலுங் கலந்தாற்போலவும், நெய்யும் நெய்யுங் கலந்தாற்போலவும், கன்னலும் கன்னலும் கலந்தாற்போலவும், அமுதும் அமுதும் கலந்தாற்போலவும் என்று. அங்ஙனன்றியே, எம்பெருமானார் அருளிச்செய்யும்படி - “இவற்றை ரஸவத பதார்த்தங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணமாக்கி, ‘தானும் நானுமான கலவிக்குள்ளே எல்லா ரஸங்களும் பிறக்கும்படி ஸம்சுலேஷித்தோம்’ என்கிறார்” என்று. “ஸர்வ கந்தஸ் ஸர்வரஸ:” என்கிற வஸ்துவோடேயிறே கலக்கிறது; ஜ்ஞாநாநந்த வஸ்துக்களுடைய சேர்த்தியிலே ஸர்வரஸங்களும் பிறக்கும்படியாயிற்று கலந்தது. இவை எல்லாவற்றையும் சேர்த்துச் சொல்லும்போது, வருவதொரு பரிமாணாதிக்யம் உண்டிறே; அதுதானேயிறே த்ரவ்ய ஸத்பாவத்தில் ப்ரமாணம்.

விளக்கம் - “ சரி, நீங்களும் அவனும் எப்படிச் சேர்ந்தீர்கள்?”, என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். (தேனும் பாலும் இத்யாதி) - இந்தக் கேள்விக்கு ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அளித்த பதில் இதுவாகும் என்று திருமலையாண்டான் கூறுவது - ஒரு தன்மை கொண்ட பொருள்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று சேர்ந்தது போன்று - என்பதாகும். அதாவது தேனுடன் தேனும், பாலுடன் பாலும், நெய்யுடன் நெய்யும், கரும்புச்சாறுடன் கரும்புச்சாறும், அமிர்த்துடன் அமிர்தமும் கலந்தது போன்று - என்கிறார். இதனையே ஸ்வாமி எம்பெருமானார் சற்றே மாற்றி - நானும் அவனுமாகச் சேர்ந்த சேர்க்கையில் தேனும், பாலும், நெய்யும், கருப்பஞ்சாறும், அமிர்தமும் உண்டானது - என்று அருளிச்செய்தார். சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ஸர்வகந்தஸ் ஸர்வரஸ: - அனைத்து மணமும் அனைத்து சுவையும் - என்று கூறுவது போன்று காணப்படும் ஸர்வேச்வரனிடம் அனைத்தும் சென்று கலப்பது நியாயமே ஆகிறது. இது போன்று ஞானம், ஆனந்தம் முதலான பலவற்றையும் உடைய ஸர்வேச்வரனிடம் சேரும்போது அனைத்து சுவைகளும் உண்டாகக்

குறையில்லை. இந்த இரண்டும் சேரும்போது, ஸ்வாமி ஆளவந்தார் கூறும் கருத்தில் ஸ்வரூபஐக்யம் வந்து விடுவது போன்று தோன்றுகிறதே என்று கேட்கலாம் (இது அத்வைதம் போன்று உள்ளதே எனலாம்). ஆனால் இரண்டு பொருள்கள் சேரும்போது அதன் அளவு கூடும் அல்லவோ? அதுவே இரண்டு பொருள்கள் உண்டு என்றாகிறது; ஒரு நாழிகையும் ஒரு நாழிகையும் சேர்ந்தால் இரண்டு நாழிகை அல்லவோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவிருத்தம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 84)

81. உறுகின்ற கன்மங்கள் மேலனவோர்ப்பிலராய் இவளைப்

பெறுகின்றதாயர் மெய்நொந்து பெறார்கொல் துழாய்குழல்வாய்த்

துறுகின்றிலர் தொல்லை வேங்கடமாட்டவும் சூழ்கின்றிலர்

இறுகின்றதா விவளாகம் மெல்லாவி யெரிகொள்ளலே.

பொருள் - மிகவும் மென்மையான இவளுடைய ப்ராணனை விரஹம் என்ற அக்னி மெதுவாக முடிக்கிறது. இவளுடைய இந்தத் துன்பங்களை நீக்கவல்ல சிறந்த கர்மங்கள் எவை என்பதை இவளுடைய தாய்மார்கள் அறியாமல் உள்ளனர். ஸர்வேச்வரன் அணிந்த துளசிமாலையை இவளுக்கு அணிவிக்காமல் அவர்கள் உள்ளனர். மிகவும் புராதனமான திருவேங்கடமலையையும் இவர்கள் அறியவில்லை. ஆக மிகவும் மென்மையான இவளைப் பெற்ற தாய்மார்கள், தங்களுடைய சரீரம் வருந்தி இவளைப் பெற்றவர்கள் அல்லர் போலும்.

அவதாரிகை - இருளும் போய்முடுகி இவளும் மோஹித்துக் கிடக்க, இவள் தசையையுங் காணா நிற்கச்செய்தே பந்து வர்க்கத்திலுள்ளார் “க்ரமத்திலே பரிஹரிக்கிறோம்” என்றாறி யிருக்க, இத்தைக் கண்டு, “இவளுடைய அவஸாத மிருந்தபடியிது, ச்லாக்யதையிருந்தபடி இது, இப்படியிருக்க இவர்களாறி யிருக்கைக்கு இவர்கள் நேர்கொடுநேரே இவளைப் பெற்றவர்களன்றோ?” என்றிங்ஙனே யொரு மூதறிவாட்டி சொல்லுகிறாளா யிருக்கிறது.

விளக்கம் - இருள் சூழ்ந்து நின்றது. இவளும் அவனை எண்ணி மயங்கியபடிக்கிடக்கிறாள். இவளுடைய இந்த நிலையைக் கண்ட பின்னரும் இவளது உறவினர்கள், “நாம் சரியான வழியில் சரியான நேரத்தில் உதவுவோம்” என்று கூறி, ஏதும் செய்யாமல் இருந்தனர். இதனைக் கண்ட அறிவில் சிறந்த ஒருவர், “இவளுடைய துன்பம் இப்படியாக உள்ளது. இவளுடைய மேன்மை எத்தகையது! இது ஏதும் உணராமல் இவர்கள் இவ்விதம் தாமதம் செய்கிறார்களே! இவர்கள் உண்மையில் இவளைப் பெற்றவர்களோ?”, என்று உரைக்கிறாள்.

வ்யாக்யானம் - (உறுகின்றவித்யாதி) இவர்கள் நிரூபித்துச் செய்யக் கடவதொரு கார்யமில்லையோ வென்கிறாள். (உறுகின்ற கன்மங்கள் மேலனவோர்ப்பிலராய்) மேல் வரக்கடவனவாய், அவைதான் வர்த்தமாநம் போலேயிருக்க வந்து கிட்டி நிற்கிற கார்யங்களை யொன்று மோரக்கடவாரன்றிக்கே. (இவளைப் பெறுகின்ற தாயர்) இவளைப் பெற்றவர்களுக்கெப்போது மொக்க வயிறெரிந்தபடியே யிருக்க வேண்டாவோ? ஒரு லாபாலாபங்கள் வேணுமோ? இவள் தானாக வமையாதோ? (மெய் நொந்து பெறார்கொல்) இவளைப் பெற்றவர்களுடம்பு நொந்தன்றோ பெற்றது; வளர்த்துக்கொண்ட வித்தனையோ?

விளக்கம் - (உறுகின்றவித்யாதி) - இவர்கள் தங்களுக்கும் இவளுக்கும் உள்ள பந்தத்தை எண்ணியபடி செய்யும் செயல் ஏதும் இல்லையோ என்கிறாள். (உறுகின்ற கன்மங்கள் மேலனவோர்ப்பிலராய்) - இப்போது ஏற்பட்டுள்ள நோயை இவர்கள் ஆராயாமல், இனிமேல் வரப்போக உள்ள கார்யங்கள் குறித்து எண்ணியபடி. (இவளைப் பெறுகின்ற தாயர்) - இவளைப் பெற்றவர்கள் என்றால் இவளுடைய நிலைமை குறித்து எப்போதும் சிந்தித்து, மனம் கலங்கியபடி, அடுத்து என்ன செய்வது என்று இருக்கவேண்டாமோ? இவளுக்கு உதவி செய்ய லாபம், லாபம் இன்மை ஆகியவற்றையோ ஆராய்வது? பெற்ற மகள் என்று நிலை மட்டும் போதாதோ? (மெய் நொந்து பெறார்கொல்) - இவளைப் பெற்றவர்கள் சரீரம் நொந்து போகும்படியான ப்ரசவ வலியுடன் பெற்றார்களா அல்லது எங்கிருந்தோ கண்டு எடுத்து வளர்த்து வருகிறார்களா?

வ்யாக்யானம் - என்றான், இவளிப்படி சொல்லுகைக்கு இவர்கள் செய்ததென்னென்ன, (துழாய் குழல்வாய்த் துறுகின்றிலர்) “மண்ணாயினுங் கொண்டு வீசமினே” என்னுமளவும் போய், அது கடக்க நின்று வீசுமளவும் போராதே அது தன்னையே கொண்டு வந்து குழலிலே நிரம்பத் துறுக்கவேண்டும்படியாயிற்று தசை முடுகினபடி. (தொல்லையித்யாதி) இக்குடிக்குப் பழையதாகச் செய்துபோரும் பரிஹாரத்தையுஞ் செய்கிறிலர்கள். (வேங்கடமாட்டவும்) கல்லுங் காடுமாயிருக்கிறதடைய ஒரு தடாகம்போலே காணுமிவளுக்குத் தோற்றுகிறது, “ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி” போலே. (குழ்கின்றிலர்) அதுதான் செய்யவும் வேண்டா; உபக்ரமிப்பதுஞ் செய்கிறிலர்கள்; மந்தரிப்பதுஞ் செய்கிறிலர்கள். பகவத்விஷயம் ஸ்பர்சவேதியாகையாலே அடியிட்டப்போதே தொடங்கி பலிக்குமிறே. நோவையுமறிந்து பரிஹாரமுமின்னதென்றறிந்து செய்ய வேண்டாலோ வென்ன (இறுகின்றதா லிவளாகம்) இத்தனை க்ரமம் பொறுக்குமதோ விவள் ப்ரக்ருதி; இற்றிற்றழிந்து போகாநின்றது. (மெல்லாவி யெரிகொள்ளவே) ம்ருதுவான வாத்தமா விரஹாக்நி கொளுந்தி வோவா நிற்க க்ரமம் பார்த்திருக்கக்கடவதோ?

விளக்கம் - ஏன் இப்படி உள்ளனர்? இவ்விதம் இவர்களை உரைக்கும்விதத்தில் இவர்கள் செய்தது என்ன, செய்யாமல் விட்டது என்ன என்று அடுத்து உரைக்கிறார். (துழாய் குழல்வாய்த் துறுகின்றிலர்) - திருவிருத்தம்(53) - மண்ணாயினுங் கொண்டு வீசமினே - துளசியையோ, துளசியின் குச்சியையோ அல்லது துளசி வளர்ந்த மண்ணையோ கொண்டு வந்து இடுக - என்று கூறியது மட்டும் போதாது, அதனைக் கொண்டு வந்து இவள் கூந்தல் நிறையும்படி அணிவித்து விடவேண்டும் என்ற நிலை ஆனது. (தொல்லையித்யாதி)- இவர்களுடைய வம்சத்தினர் முன்பு செய்த பழைய பரிஹாரங்கள் எதனையும் இவர்கள் செய்யாமல் உள்ளனர். (வேங்கடமாட்டவும்) - கல்லும் காடுமாகக் காட்சி அளிக்கும் ஒரு தடாகம் போன்று இவளுக்குக் காட்சி தருகிற திருவேங்கடம். மஹாபாரதம் மோக்ஷதர்மம் (4-50) - ஏஷ ப்ரஹ்ம ப்ரவிஷ்டோஸ்மி - என்று கூறும்படியாக பரப்ரஹ்மம் என்ற குளத்தில் இவளை அவர்கள் நீராட்டவில்லை. (குழ்கின்றிலர்) - சரி, அதனைச் செய்யவேண்டாம்; வேங்கடத்தைக் குறித்த ஒரு ப்ரார்த்தனை செய்வதும் இல்லை; என்ன செய்யலாம் என்று ஆலோசனை

செய்வதும் இல்லை. பகவத்விஷயம் என்பது வேத மந்த்ரங்கள் கொண்டு யாகம் நடத்தும்போது அக்னி வளர்க்கின்ற மேடை போன்றது என்பதால், அடியில் அக்னி இட்ட உடனேயே பலன் அளிக்கத் தொடங்கிவிடும் அல்லவோ? இவளுக்கு என்ன நோய், அதற்கான பரிஹாரம் என்ன என்று அறிந்து செய்ய வேண்டாமோ? (இறுகின்றதா லிவளாகம்) - இப்படியாக வரிசையாகச் செய்யும் முறைகள் முடியும்வரை, இவளுடைய சரீரமும், மனமும் தாங்குமோ? அவை மெல்ல மெல்ல சரியத் தொடங்குகின்றன. (மெல்லாவி யெரிகொள்ளவே) - மென்மையான இவளுடைய ஆத்மாவை விரஹம் என்ற அக்னி பற்றி எரிக்கும்போது, வரிசையாக என்ன செய்வது என்றா ஆராய்வது?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்